mon ütles: ei mitte, kül nemmad pärrast minno surma sawad tundma, et nemmad mulle on liga teimud. Wilemon surr', temma Testament loetakse, seäl seisab: Minna sean, et minno kaks naabred teik minno warra peawad pärrima. Temma suggulastel olli sest kül pahha meel. Ei olnud sel ajal weel wiis, Kohtus käia, nenda kui nüüd! muido neinnad ep olleks ühtegi samud, agga nüüd need kaks Naabred pärrisid teik sedda warra. Tulli se neile siis õnneks? same nähha.

Teine naber panneb omma pärritud warra kirsto, lukko tahha, hoiab sedda ööd ja päwad sure murrega, et raatsi ühtegi sest kullutada omma römuks; teised maggawad, temma walwab omma Kirsto jures; kui ta ka wahhest uinub maggama, kohhe ta ärkab ülles ehmates et jo wargad Kirsto kallal on. Kui ta alles waene olli, söi ta ommeti omma kõhto täis, nüüd, et temmal suur warra

warra on, nääb ta isse nälga, ei anna omma perrele ki öiete süa, ja on waewaks ja tülliks enneselle ja keige omma perrele.

Teine naber naerab temma jölledusse pärrast. Minna tahhan, ütleb temma, römoga maitsta, mis ma ollen pärrinud, ja sedda kullutada. Nenda ta teggi ka, agga monne aasta pärrast olli ta sedda suurt warra, ja omma ennese pealegi, teik hukkamud, ja nüüd olli temmal nälg käes.

Oh! ütles temma teise Naabri wasto: Wilemon on sedda kül tunnud, et meie mollemad ei moistnud warraga öiete ümberkäia. Sinna tunned nälga ahnusse pärrast, minna raiskamisse läbbi, ei kumbki meitest olnud selle rikkusse wäärt, sest meie ei moista sedda öiete prukida.

4. Teekäia.

Üks Teekäia pallus Jummalat wägga, kui kange term ja wihma saddo olli, et Jummal parremat ilma annaks. Agga tühjime

on

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1794, lk. 24